

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Okresní soud v Táboře rozhodl předsedou senátu Mgr. Jiřím Vaňkem jako samosoudcem ve věci žalobkyně: [osobní údaje žalobkyně]

bytem [adresa žalovaného a žalobkyně]

zastoupené advokátem [anonymizováno] [jméno] [příjmení]

sídlem [adresa]

proti

žalovanému: [osobní údaje žalovaného]

bytem [adresa žalovaného]

zastoupenému advokátem [anonymizováno] [jméno] [příjmení]

sídlem [adresa]

o zaplacení 600.000 Kč s příslušenstvím

takto:

- I. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni částku 600.000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05% ročně od 9. 4. 2016 do zaplacení, to vše do 3 dnů od právní moci rozsudku.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 143.100 Kč do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se domáhala vůči žalovanému jako bývalému manželů zaplacení částky 600.000 Kč s příslušenstvím představující její poloviční podíl na pohledávce ve výši 1.200.000 Kč splacené žalovanému. Za trvání manželství byla totiž účastníky řízení poskytnuta ze společných prostředků

společnosti Da, s.r.o. půjčka ve výši 1.500.000 Kč, která byla na přelomu roku 2014 a 2015 vrácena v části 1.200.000 Kč žalovanému. Manželství účastníků bylo rozvedeno dne 7. 1. 2011, a protože tato pohledávka nebyla předmětem soudního vypořádání společného jmění manželů, došlo k vypořádání toho majetku fikcí podle § 150 odst. 4 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník (dále jen obč. zák.) ke dni 7. 1. 2014. Žalobkyně tak má nárok na polovinu uvedeného majetku vráceného žalovanému, avšak žalovaný jí předmětnou částku přes předžalobní výzvu ze dne 29. 3. 2016 dobrovolně nezaplatil.

2. Soud ve věci vydal rozsudek pro uznání, neboť žalovaný se na výzvu soudu podle § 114b odst. 1 zákona č. 99/1969 Sb., občanský soudní řád (dále jen o.s.ř.) ze dne 28. 7. 2016 (vzor 77 o.s.ř.) vydanou vzhledem k vylíčeným skutkovým okolnostem, jakož i žalobkyni předloženým listinným důkazům, nijak nevyjádřil. Toto rozhodnutí bylo potvrzeno rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře ze dne 23. 2. 2017, čj. 15 Co 12/2017-132, a dovolání žalovaného proti tomuto rozsudku odvolacího soudu bylo Nejvyšším soudem odmítnuto usnesením ze dne 1. 11. 2017, čj. 28 Cdo 4139/2017-214. Nálezem Ústavního soudu ze dne 20. 3. 2018 ve věci sp. zn. III. ÚS 3964/2017 byla všechna tato rozhodnutí obecných soudů zrušena s odůvodněním, že výzva podle § 114b o.s.ř. neměla být vydána, neboť okresnímu soudu muselo být zřejmé, že žalovaný by sotva mohl pohledávku uzнат. Podle názoru Ústavního soudu by proto neměl kvalifikovanou výzvu vydávat v situacích, kdy je z obsahu spisu zřejmé, že žalovaný jinak aktivní, evidentně nárok uplatněný žalobou nemá v úmyslu uzнат a hodlá se plnohodnotně zúčastnit sporu v řízení před soudem -což je právě přesně případ stěžovatele v posuzované věci.“

3. Ve věci samé se tedy žalovaný vyjádřil až podáním ze dne 23. 4. 2018 (č. l. 316-320). V něm uvedl, že účastníci neměli ve společném jmění finanční prostředky ve výši 1.200.000 Kč, které by mohli společnosti Da, s.r.o. půjčit, jak vyplývá i ze spisu zdejšího soudu sp. zn. 7 C 252/2013. Žalovaný byl dne 20. 4. 2018 nahlédnout do spisu sp. zn. 7 C 275/2013, z něž plyne, že ani žalobkyně nikdy netvrdila, že by ve společném jmění manželů byla vyšší finanční částka (uvedenými čísly spisu se vždy míní spis zdejšího soudu sp. zn. 7 C 257/2013 o vypořádání společného jmění manželů, který se týká účastníků tohoto řízení; první chybná spisová značka je převzata z žaloby žalobkyně a druhá chyba ve spisové značce vznikla patrně přesmyčkou). Závazek žalovaného půjčit společnosti Da, s.r.o. v roce 2001 částku 1.500.000 Kč byl rozhodně nad rámec přiměřených majetkových poměrů bývalých manželů (žalobkyně a žalovaného). Tento závazek přijal jen žalovaný, který sám i opatřil potřebné finanční prostředky půjčkou od třetích osob. Sama žalobkyně opakovaně v soudních řízeních, které vedla od roku 2006, nebo v nich vypovídala jako svědek, uváděla, že s manželem, žalovaným, byli nemajetní, neměli peníze na koupi nabytku, a dokonce z vlastních zdrojů nebyli schopni pokrýt ani každodenní nebo nezbytné potřeby domácnosti a rodiny (spisy sp. zn. 15 C 110/2010 o rozvod, sp. zn. 4 C 128/2010 o výživné na manželku, sp. zn. 7 C 257/2013 a sp. zn. 1 T 111/2017). Žalovaný proto činí nesporným, že v zaniklém společném jmění manželů (dále jen SJM) se nenacházely prostředky, které by mohl společnosti Da, s.r.o. půjčit. Žalovaný si z uvedeného důvodu musel finanční prostředky opatřit jinde na základě půjček od třetích osob. Jediným důvodem, proč si žalovaný finanční částky půjčoval, bylo jejich poskytnutí jako půjček společnosti Da, s.r.o. na nákup zboží a provoz společnosti. Na základě smlouvy o půjčce ze dne 18. 9. 2001 půjčoval žalovaný společnosti Da, s.r.o. finanční prostředky, a to hned od vzniku společnosti v roce 2001. Dále ve výše uvedeném podání ze dne 23. 4. 2018 uvedl, že finanční prostředky na půjčku společnosti Da, s.r.o. v době jejího vzniku získal žalovaný od svých rodičů manželů [příjmení], kteří mu na tento účel v roce 2001 půjčili částku ve výši 1.500.000 Kč. Jednalo se přitom o výlučný závazek žalovaného, takto získané prostředky byly výlučným majetkem žalovaného a nespádaly do již zaniklého společného jmění manželů. Uvedl též svůj názor, že pokud žalovaný ze svého výlučného majetku poskytl půjčku společnosti Da, s.r.o., náleží mu i všechny z titulu

poskytnuté půjčky společnosti Da, s.r.o. vrácené finanční prostředky a žaloba je proto zcela nedůvodná.

4. Podle § 3028 odst. 3 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen o. z.) není-li dále stanoveno jinak, řídí se jiné právní poměry vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, jakož i práva a povinnosti z nich vzniklé, včetně práv a povinností z porušení smluv uzavřených přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, dosavadními právními předpisy. To nebrání ujednání stran, že se tato jejich práva a povinnosti budou řídit tímto zákonem ode dne nabytí jeho účinnosti. Podle § 107 odst. 1, 2 obč. zák. se právo na vydání plnění z bezdůvodného obohacení promlčí za dva roky ode dne, kdy se oprávněný dozví, že došlo k bezdůvodnému obohacení a kdo se na jeho úkor obohatil. Nejpozději se právo na vydání plnění z bezdůvodného obohacení promlčí za tři roky, a jde-li o úmyslné bezdůvodné obohacení, za deset let ode dne, kdy k němu došlo. Podle § 143 odst. 1 obč. zák. společné jmění manželů tvoří a) majetek nabytý některým z manželů nebo jimi oběma společně za trvání manželství, s výjimkou majetku získaného dědictvím nebo darem, majetku nabytého jedním z manželů za majetek náležející do výlučného vlastnictví tohoto manžela, jakož i věcí, které podle své povahy slouží osobní potřebě jen jednoho z manželů, a věcí vydaných v rámci předpisů o restituci majetku jednoho z manželů, který měl vydanou věc ve vlastnictví před uzavřením manželství a nebo jemuž byla věc vydána jako právnímu nástupci původního vlastníka; b) závazky, které některému z manželů nebo oběma manželům společně vznikly za trvání manželství, s výjimkou závazků týkajících se majetku, který náleží výhradně jednomu z nich, a závazků, jejichž rozsah přesahuje míru přiměřenou majetkovým poměrům manželů, které převzal jeden z nich bez souhlasu druhého. Podle § 149 odst. 1 obč. zák. společné jmění manželů zaniká zánikem manželství. Podle § 150 odst. 4 obč. zák. nedošlo-li do tří let od zániku společného jmění manželů k jeho vypořádání dohodou nebo nebyl-li do tří let od jeho zániku podán návrh na jeho vypořádání rozhodnutím soudu, platí ohledně movitých věcí, že se manželé vypořádali podle stavu, v jakém každý z nich věci ze společného jmění manželů pro potřebu svou, své rodiny a domácnosti výlučně jako vlastník užívá. O ostatních movitých věcech a o nemovitých věcech platí, že jsou v podílovém spoluvlastnictví a že podíly obou spoluvlastníků jsou stejné; totéž platí přiměřeně o ostatních majetkových právech, pohledávkách a závazcích manželům společných. Podle § 2991 odst. 1, 2 o. z. kdo se na úkor jiného bez spravedlivého důvodu obohatí, musí ochuzenému vydat, oč se obohatil. Bezdůvodně se obohatí zvláště ten, kdo získá majetkový prospěch plněním bez právního důvodu, plněním z právního důvodu, který odpadl, protiprávním užitím cizí hodnoty nebo tím, že za něho bylo plněno, co měl po právu plnit sám. Podle § 638 o. z. se právo na vydání bezdůvodného obohacení promlčí nejpozději za deset let ode dne, kdy k bezdůvodnému obohacení došlo.

5. Soud má v dané věci za prokázané z přílohového spisu zdejšího soudu sp. zn. 7 C 257/2013, a bylo to ostatně mezi účastníky nakonec i nesporné (č. l. 418 p. v. spisu), že účastníci řízení byli manželé, jejich manželství bylo pravomocně rozvedeno dne 7. 1. 2011. Nesporné též bylo, že pod uvedenou spisovou značkou se vedlo řízení o vypořádání zaniklého SJM účastníků, jehož předmětem byla mimo jiné majetková účast žalovaného ve společnosti Da, s.r.o. Mezi účastníky bylo nakonec nesporné i to, že rodiče žalovaného půjčili žalovanému částku 1.500.000 Kč dne 18. 9. 2001, jak vyplývá z listiny na č. l. 343. Ohledně této skutečnosti se tvrzení žalovaného vyvíjela tak, že nejprve žalovaný uvedl, že, „finanční prostředky na půjčku společnosti Da, s.r.o. v době jejího vzniku získal žalovaný od svých rodičů, manželů [příjmení], kteří mu na tento účel v roce 2001 půjčili částku ve výši 1.500.000 Kč“ (č. l. 319). Pak své tvrzení změnil tak, že, „v době uzavření Smlouvy o půjčce ze dne 18. 9. 2001 ještě neměl sám žalovaný částku ve výši 1.500.000 Kč ani k dispozici.“ (č. l. 389). Přitom však již v textu samotné stvrzenky o půjčce ze dne 18. 9. 2001 (č. l. 343) je výslovně žalovaným uvedeno a podepsáno, „já, níže podepsaný, výslovně stvrzuji, že jsem si dnešního dne vypůjčil od svých rodičů...částku 1.500.000 Kč ...“ Žalovaný při jednání dne 27. 6. 2018, po poukázání soudem na uvedený obsah listiny na č. l. 343,

vedl, že je mezi účastníky nesporné, že rodiče žalovaného půjčili žalovanému částku 1.500.000 Kč dne 18. 9. 2001, jak vyplývá z listiny na č. l. 343. Nesporné dále mezi účastníky bylo, že byli nemajetní, ve společném jmění manželů se nenacházely finanční zdroje, které by mohli společnosti Da, s.r.o. poskytnout a že uvedená půjčka sjednaná žalovaným s jeho rodiči přesahovala majetkové poměry účastníků jako manželů (vyjádření žalovaného na č. l. 318 i na č. l. 389, žalobkyně na č. l. 353 p. v.).

6. Pozoruhodný je vývoj tvrzení žalovaného, zda žalobkyně souhlasila s půjčkou, kterou si žalobce vzal dne 18. 1. 2001 od svých rodičů, či nikoli, neboť jak vyplývá z níže uvedených vyjádření, žalovaný v průběhu řízení, a dokonce v průběhu jediného podání, začal tvrdit zcela opačnou skutečnost. Žalovaný se nejprve dovolával toho, že žalobkyně nikdy netvrdila, že by si s manželem půjčila částku 1.500.000 Kč (č. l. 317 p. v.), ale naopak vždy tvrdila, že se o věci společnosti Da, s.r.o. vůbec nezajímala a nesouhlasila s tím, aby prostředky ze SJM byly použity pro tuto společnost (č. l. 318). O závazku z uvedené půjčky výslovně prohlásil, že, „tento závazek přitom přijal jen žalovaný, který sám i opatřil potřebné finanční prostředky půjčkou od třetích osob.“ (tamtéž). V SJM účastníků se nenacházely prostředky pro půjčku společnosti Da, s.r.o. a, z uvedeného důvodu si musel žalovaný finanční prostředky opatřit jinde, na základě půjček od třetích osob.“ (č. l. 318 p. v.). Uvedl, že půjčku získal od svých rodičů on, a tito mu půjčili za účelem poskytnutí prostředků společnosti Da, s.r.o. (viz citace z č. l. 319 v předchozím odstavci). Ve svém dalším podání nejprve uvedl (v souladu s těmito dřívějšími tvrzeními), že, „závazek ze Smlouvy o půjčce ze dne 18. 9. 2011 nemohl ani hypoteticky spadat do zaniklého společného jmění manželů, neboť, jak je mezi stranami nesporné, žalobkyně nesouhlasila s tím, aby žalovaný takovou smlouvu s plněním nad rámec majetkových poměrů bývalých manželů uzavřel.“ (č. l. 398) a že financování společnosti Da, s.r.o. zabezpečoval žalovaný (č. l. 390). V tomtéž podání však žalovaný na závěr uvedl v rozporu se všemi svými předchozími vyjádřeními, že žalobkyně, „souhlasila s tím, aby si žalovaný opatřil prostředky půjčkou a dále je postoupil společnosti Da, s.r.o.“ (č. l. 391). Ve svých podáních pak žalovaný z téhož důkazu dovozuje zcela opačné závěry. Konkrétně má soud na mysli to, že ve svém podání na č. l. 317 p. v. - 318 žalovaný uvádí, že ze spisu zdejšího soudu 7 C 257/2013, do kterého byl i nahlédnout, vyplývá, že žalobkyně, „se o věci společnosti Da, s.r.o. vůbec nezajímala“, jak vždy tvrdila, zatímco ve svém podání na č. l. 390 p. v. - 391 uvádí, že z téhož spisu vyplývá, že, „žalobkyně se na podnikání žalovaného a aktivitách společnosti Da, s.r.o. aktivně podílela“. Podle obsahu uvedeného spisu, který byl proveden celý jako důkaz, se žalobkyně ohledně společnosti Da, s.r.o. vyjádřila tak, že, „ekonomiku svého podnikání i společnosti Da, s.r.o. si řešil sám žalovaný“ (č. l. 42 přílohového spisu 7 C 257/2013). Uvedla též, že, „žalovaný tvrdil, že všechny peníze se musí dávat do podnikání – takto to také probíhalo, protože žádný úvěr na podnikání žalovaného se nikdy nečerpal.“ Žalovaný při tomtéž jednání dne 7. 7. 2014 tvrdil, že, „já sám jsem začínal se svým podnikáním vždy až po práci, nikdy mi v tom žalobkyně nepomáhala“ (č. l. 42 p. v.). K předmětné půjčce od rodičů uvedl, že, „úvěr pro své vlastní podnikání jsem si nikdy nebral, jen jsem měl nějaké půjčky, například od rodičů.“ Z těchto autentických vyjádření účastníků, a to ve spojení s obsahem provedených listinných důkazů (č. l. 343, č. l. 154), má soud za prokázané to, co bylo zprvu mezi účastníky řízení nesporné, tedy že žalobkyně nevyslovila souhlas s půjčkami žalovaného, a to nejen od rodičů žalovaného, ale i dalších, a o těchto ani nevěděla, neboť to byl žalovaný, kdo sám obstarával finanční záležitosti společnosti Da, s.r.o. a též sám zajistil půjčky od třetích osob pro podnikání jím založené společnosti. Z citované výpovědi žalobkyně, která nemohla být ovlivněna nyní probíhající sporem (tento neexistoval), že všechny peníze se musely dávat do podnikání a že žádný úvěr na podnikání žalovaného se nikdy nečerpal, má soud za vyvrácené tvrzení žalovaného, že žalobkyně konkludentně souhlasila se závazkem svého manžela, neboť výslovně uvedla, že žádnou vědomost o finančním závazku manžela nemá (byť hovořila o úvěru a nikoli o půjčce). Ta samá skutečnost plyne i z výše uvedených listinných důkazů (stvrzenka na č. l. 343, uznání dluhu na č. l. 154). V těchto listinách není nikde uveden souhlas žalobkyně s půjčkami, žalobkyně v nich není ani vůbec uvedena či podepsána. Pokud žalovaný k prokázání svého nového tvrzení,

že žalobkyně souhlasila s půjčkou žalovaného od jeho rodičů, poukazuje na to, že disponovala ke dni podání žaloby smlouvou o půjčce ze dne 18. 9. 2001 a dalšími listinami z uvedeného dne (č. l. 391), lze jen připomenout, že to byl přece sám žalovaný (č. l. 420 p. v.), kdo tvrdil, že žalobkyně se s těmito účetními listinami společnosti Da, s.r.o. seznámila poté, kdy bylo celé účetnictví předáno policií panu [jméno] [celé jméno žalovaného]. Žalovaný tímto svým tvrzením tedy sám vyvrací to, že by uvedené listiny byly žalobkyni známy v okamžiku jejich vyhotovení.

7. Z textu stvrzenky o půjčce ze dne 18. 9. 2001 (č. l. 343) má soud dále za prokázané, že částka 1.500.000 Kč byla žalovanému půjčena za účelem nákupu zboží pro společnost Damvel, s.r.o. Tento účel půjčky podle názoru soudu zcela evidentně souvisí s tím, že právě dne 18. 9. 2001 byla společnost Damvel, s.r.o. založena, jak vyplývá z úplného výpisu z obchodního rejstříku, vložka 10682 (č. l. 399) a jak má tedy soud uvedenou skutečnost touto listinou za prokázanou. Vzhledem k výše uvedenému nespornému skutkovému závěru o nemajetnosti účastníků, a žalovaným uváděné potřebě finančních prostředků nové společnosti, jenž sám založil (č. l. 318), je zjevné, že tato potřeba byla žalovaným saturována smlouvou z téhož dne 18. 9. 2001 o poskytnutí půjčky ve výši 1.500.000 Kč této své nově vzniklé společnosti. Soud zde spatřuje zcela jasnou časovou a obsahovou souvislost se vznikem společnosti a s půjčkou, kterou žalovaný získal od svých rodičů právě ve výši 1.500.000 Kč. Z obsahu smlouvy o půjčce ze dne 18. 9. 2001 (č. l. 5 p. v., č. l. 6) vyplývá, že tato byla uzavřena mezi žalovaným a společností Da, s.r.o. a jejím předmětem byl závazek žalovaného jako věřitele poskytnout společnosti na její požádání v hotovosti peněžní prostředky do výše 1.500.000 Kč. Konkrétně bylo dohodnuto, že společnost byla oprávněna žalovaného jako věřitele požádat o poskytnutí finančních prostředků kdykoli, když bude potřebovat doplnit peníze do pokladny na nákup zboží. Společnost se zavázala, že půjčené peněžní prostředky vrátí žalovanému nejpozději 15 dnů ode dne, kdy o vrácení půjčky požádá, avšak nejdříve po uplynutí 5 let od poskytnutí půjčky. Současně byla sjednána možnost předčasného splacení dluhu, zejména v době přebytku hotovosti na pokladně společnosti. S uzavřením uvedené smlouvy o půjčce ze dne 18. 9. 2001 téhož dne 18. 9. 2001 vyslovila souhlas valná hromada, a to rozhodnutím jediného společníka v působnosti valné hromady, jak vyplývá z takto nazvané listiny, která je založena na č. l. 6 p. v. spisu.

8. S žalovaným se lze zcela ztotožnit, že půjčka je reálným kontraktem, což znamená, že kromě samotného uzavření smlouvy je zapotřebí ještě další úkon – předání předmětu půjčky dlužníkovi (viz též Švestka, J. a kol., Občanský zákoník I, Komentář, 2. vydání, Praha, C. H. Beck, 2009, str. 1851-1854). Podle názoru soudu je logické, že žalovaný v souladu s účelem půjčky od svých rodičů explicitně písemně vyjádřeným (č. l. 343), jakož i v souladu se smlouvou mezi ním a společností Da, s.r.o., této společnosti skutečně i reálně peněžní prostředky hned od jejího vzniku, kterým byl právě také dne 18. 9. 2001, půjčoval. To vyplývá z jeho výslovného tvrzení v této věci (č. l. 319), dále z jeho tvrzení, že peněžní prostředky nezbytné pro financování chodu společnosti se v SJM nenacházely a v neposlední řadě to též vyplývá z žalovaným předložené rozvahy ke dni 31. 12. 2001. Z této listiny (č. l. 398 p. v.) má soud za prokázané, že závazek společnosti Da, s.r.o. byl vůči žalovanému jako jedinému společníku k tomuto dni ve výši 620.000 Kč. Z tohoto důkazu má soud za prokázané, že od 8. 9. 2001 do 31. 12. 2001, tj. v průběhu cca 3 a půl měsíce, žalovaný reálně své společnosti půjčil právě tuto uvedenou částku a je zcela logické, že tak činil z prostředků, které mu byly poskytnuty jako půjčka jeho rodiči v den vzniku jeho společnosti právě za účelem nákupu zboží pro jeho společnost. Je přitom též zcela pochopitelné, že prostředky z půjčky od rodičů jako půjčku své společnosti na nákup zboží vynakládal postupně tak, jak vždy vyvstala potřeba nákupu zboží či jiných provozních výdajů. Proto za rok 2002 stoupl závazek společnosti Da, s.r.o. k žalovanému jako jedinému společníku z uvedené částky 620.000 Kč na částku 1.397.000 Kč (viz žalovaným předložená rozvaha k 31. 12. 2002 – příloha 3 v přílohové obálce). Z těchto provedených listinných důkazů, jakož i z výše uvedeného vyjádření samotného žalovaného, má soud za vyvrácené tvrzení právního zástupce žalovaného, které přednesl při jednání dne 27. 6. 2018, že podle smlouvy o půjčce ze

dne 18. 9. 2001 nebyla tato půjčka vůbec poskytnuta a pohledávka žalovaného za společností vůbec nevznikla (č. l. 418 p. v.).

9. Z dokladu o vrácení vkladu společníka (č. l. 490), ve spojení s účetním deníkem k 31. 12. 2003 (č. l. 491), má soud za prokázané, že k 31. 12. 2003 byl žalovanému vrácen vklad společníka ve výši 200.000 Kč. Z rozvahy k 31. 12. 2003 předložené žalovaným přitom vyplývá, že závazky společnosti Da, s.r.o. činily ke svým společníkům, tj. k žalovanému, částku 1.297.000 Kč (příloha 4 v přílohové obálce). Soud přitom nemá pochybnosti o pravosti tohoto účtovacího předpisu, a to i při porovnání s dalšími účtovacími předpisy předloženými žalovaným pro srovnání (svazek listin od žalovaného), neboť je zjevné, že jde o zcela obdobné vyhotovování účetních dokladů. Pak ale nezbyvá než učinit závěr, že žalovaný půjčil své společnosti v roce 2003 ještě dalších 100.000 Kč, neboť pokud by k žádné další půjčce společnosti nedošlo, pak by se při vrácení půjčky ve výši 200.000 Kč musel snížit evidovaný závazek společnosti vůči žalovanému oproti předchozímu období právě o 200.000 Kč, tedy z částky 1.397.000 Kč (rozvaha k 31. 12. 2002) na 1.197.000 Kč, avšak závazek společnosti vůči žalovanému byl dle účetní rozvahy k 31. 12. 2003 ve výši 1.297.000 Kč. To, že mezi žalovaným a jeho společností docházelo opakovaně k půjčkám a vrácení půjček a opět k půjčení peněz společnosti a jejich vrácení, má soud za prokázané i z účetních dokladů z roku 2004 založených na č. l. 492 a č. l. 493, jakož i účetními doklady z roku 2005 založenými na č. l. 494 až č. l. 497, kdy opět docházelo k vrácení půjček. Podle těchto účetních dokladů byla žalovanému vrácena půjčka v souhrnné částce 1.650.000 Kč, což opět převyšuje zůstatek závazku ke společníkům dle žalovaným předložené rozvaze k 31. 12. 2003, tedy je zjevné, že muselo docházet k dalším půjčkám. Při vrácení peněžních prostředků v tomto objemu pak tedy žalovaný skutečně mohl z těchto prostředků zcela splatit svůj dluh vůči svým rodičům, tak jak má soud za prokázané z žalovaným předložených čestných prohlášení žalovaného a jeho otce (příloha 1 a 2 od žalovaného).

10. Současně má soud za prokázané tvrzení žalovaného, že si musel finanční prostředky opatřovat i jinde na základě půjček od třetích osob, tak jak to výslovně uvedl na č. l. 318 p. v. s tím, že jediným důvodem, proč si finanční částky mimořádné výše půjčoval, bylo jejich poskytnutí jako půjček společnosti Da, s.r.o. na nákup zboží a provoz společnosti. Žalovaný totiž předložil důkazy o těchto dalších půjčkách a sám tyto třetí osoby konkretizoval, když v prohlášení o svých osobních a majetkových poměrech mimo jiné uvedl, že jeho věřitelem jsou manželé [příjmení], kteří mu zapůjčili částku 600.000 Kč do podnikání (č. l. 149 spisu) a k tomu svému tvrzení připojil listinu o uznání dluhu (č. l. 154). Z uvedené listiny (č. l. 154) vyplývá, že manželé [jméno] [anonymizováno] [jméno] [příjmení] zapůjčili žalovanému částku 1.200.000 Kč, neboť žalovaný zde uvedl, že po zaplacení částky 600.000 Kč bankovním převodem ke dni 31. 10. 2014 uznává svůj dluh ve výši dalších 600.000 Kč vůči těmto osobám (600.000 + 600.000 = 1.200.000 Kč). Dále zde žalovaný sám v tomto uznání ze dne 1. 11. 2014 uvedl, že, „ tyto finanční prostředky mi zapůjčili na provozní výdaje společnosti Da, s.r.o., IČ 26039371“ Z žalovaným předloženého usnesení čj. KRPC -62455-14/TČ-2016-020881- ze dne 2. 3. 2017 (č. l. 161 až č. l. 164) má soud za prokázané, že [anonymizováno] [jméno] [příjmení] asi od roku 2006 zpracovávala účetnictví společnosti Da, s.r.o. a, dle odůvodnění tohoto usnesení, ohledně hospodářského výsledku společnosti Da, s.r.o. v závěru roku 2014 dále uvedla, že toto si již přesně nepamatuje, tento však byl ovlivněn vrácením půjčky ve výši 1.200.000 Kč, která byla do společnosti Da, s.r.o. vložena panem [celé jméno žalovaného], avšak kdy přesně k tomu vkladu došlo, to neví. Pan [celé jméno žalovaného] si tento vklad společnosti Da, s.r.o. vybral zpět v roce 2014. Při porovnání její výpovědi z citovaného odůvodnění usnesení s její výpovědí uvedenou přímo v přílohovém spise (č. l. 25-26 přílohového spisu od Policie ČR) vyplývá, že tato citace je správná, avšak účetní [anonymizováno] [jméno] [příjmení] při své výpovědi na policii dne 21. 11. 2016 dále ohledně vrácení půjčky ve výši 1.200.000 Kč, která byla do společnosti Da, s.r.o. vložena žalovaným, ještě navíc uvedla, že, „ tato byla zaúčtována na účtu č. 365, a to již v době, když jsem přebírala účetnictví“, tj. cca v roce 2006 – viz její výpověď výše. I z tohoto důkazu je

zřejmé, že žalovaný musel další prostředky do společnosti vkládat, neboť na konci roku 2005 mu byla společností vrácena půjčka ve výši 1.000.000 Kč (viz účetní doklady předložené žalovaným: na č. l. 495 ze dne 30. 11. 2005 – vrácena půjčka společníkovi 350.000 Kč a na č. l. 496 ze dne 31. 12. 2005 – vrácena půjčka společníkovi 650.000 Kč), avšak dle výpovědi účetní žalovaného v roce 2006 je již na účtu č. 365 evidována půjčka od žalovaného ve výši 1.200.000 Kč. Právní zástupce žalovaného pak též poukázal výslovně na zjištění znalkyně [jméno] [příjmení] v jejím znaleckém posudku [číslo] ze dne 29. 7. 2016, který je založen v přílohovém spisu od policie ČR (č. l. 182 až 186), kdy na straně 4 tohoto posudku (č. l. 185) jsou také popisovány pohyby finančních prostředků ve směru poskytování půjček společníkem společnosti a naopak jejich vrácení společnosti společníku, tj. žalovanému. Konkrétně dle obrátové předvahy z roku 2012 byla v průběhu roku 2012 poskytnuta půjčka společníkem ve výši 265.000 Kč a v průběhu roku 2012 byla vrácena půjčka ve výši 325.000 Kč. Vzhledem k těmto uvedeným obrátům činil závazek z půjčky společnosti Da, s.r.o. ke společníku, tj. k žalovanému, ke dni 31. 12. 2012 částku 1.200.000 Kč a tato byla společníkovi vrácena v roce 2014 ve 4 splátkách tak, že dne 23. 10. 2014 vráceno 300.000 Kč, dne 24. 10. 2014 vráceno 350.000 Kč, dne 27. 10. 2014 vráceno 250.000 Kč a dne 31. 10. 2014 vráceno 300.000 Kč.

11. Z těchto všech důkazů lze tedy učinit při hodnocení smlouvy o půjčce ze dne 18. 9. 2001 skutečně závěr, že, „se jedná jen o rámcovou smlouvu, na základě které byly půjčovány společnosti peníze“, jak uvedl právní zástupce žalovaného (č. l. 418 p. v.). Částky půjček v řádu statisíců přesahovaly míru poměrů účastníků, tyto vyplývaly z momentálních potřeb společnosti známých toliko žalovanému jako jejímu jednatele, který je i sám zajišťoval (viz závěry v odst. 6. tohoto rozsudku). Taktomu ostatně rozuměl i sám žalovaný, jak vyplývá z jeho žádosti o vrácení půjčky ze dne 31. 12. 2013 (příloha D od žalobkyně v přílohové obálce), podle které požádal společnost Damvel, s.r.o., o vrácení půjčených finančních prostředků, které jsem společnosti Da, s.r.o. poskytl na základě smlouvy o půjčce ze dne 18. 9. 2001“ jak je tato listina zmíněna v usnesení předložené žalovaným (č. l. 163 p. v.). Takto požadované vrácení půjčky ve výši 1.200.000 Kč bylo skutečně realizováno v souladu s výší půjčky evidované ve prospěch žalovaného dle účetnictví společnosti Da, s.r.o., jak to má soud za prokázáno z výpovědi účetní [anonymizováno] [jméno] [příjmení], znaleckého posudku znalkyně [jméno] [příjmení] a ostatně i z opakovaných vyjádření žalovaného. Ten vrácení peněz od společnosti Da, s.r.o. potvrdil již v odpovědi na předložalobní výzvu žalobkyně (č. l. 9), kde, stejně jako ve svém prvním vyjádření k žalobě ze dne 4. 11. 2016 (č. l. 54), uvedl, že žalovaný se nemohl inkasem pohledávky na úkor žalobkyně bezdůvodně obohatit. Výplatu částky 1.200.000 Kč dále potvrdil v doplnění dovolání ze dne 18. 8. 2017, kde uvedl, že, „z částky 1.200.000 Kč, kterou žalovanému v roce 2014 vyplatila společnost Damvel, s.r.o., jako vrácení půjčky, mu nic nezbylo“ (č. l. 199). Vrácení půjčky žalovaný potvrdil i ve svém vyjádření ze dne 24. dubna 2018 na č. l. 318 p. v., kde uvedl, „ze zapůjčené částky 1.200.000 Kč, kterou společnost Damvel, s.r.o. vrátila žalovanému, musí být totiž 1.200.000 Kč vráceno věřitelům, kteří tuto půjčku v konečném důsledku financovali.“ Pokud tedy žalovaný ve svém podání uvedl (č. l. 489), že mu byla společností Da, s.r.o., vyplacena údajně celkem částka 1.200.000 Kč“, jde opět o účelové zpochybňování zcela evidentní skutečnosti, které je v rozporu s provedenými důkazy i opakovanými tvrzeními samotného žalovaného. Z uvedených závěrů má soud dále za vyvrácené tvrzení žalobkyně, že by žalovaný poskytl podle smlouvy o půjčce ze dne 18. 9. 2001 společnosti Da, s.r.o. částku ve výši 1.500.000 Kč, která existovala i k datu 7. 1. 2014 (č. l. 3 p. v.), neboť prokázáno bylo, že k tomuto datu existovala pohledávka žalovaného z půjčky jeho společnosti toliko ve výši 1.200.000 Kč. Vzhledem k tomu, že výše uvedené závěry o skutkovém stavu jsou podloženy listinnými důkazy, jakož i vyjádřeními účastníků a jsou dostatečné pro právní posouzení a rozhodnutí o nároku žalobkyně, nebyl žádný z účastníků poučován podle § 118a o.s.ř. a vyzýván k doplnění skutečností či důkazů, neboť pro věc rozhodné skutečnosti byly objasněny a tyto jsou podloženy provedenými důkazy.

12. Za zásadní skutečnost pro vyhovění nároku žalobkyně soud považuje to, že ke dni zániku manželství dne 7. 1. 2011 činil evidovaný závazek společnosti Da, s.r.o. vůči žalovanému částku 1.260.000 Kč, jak vyplývá ze znaleckého posudku [anonymizováno] [jméno] [příjmení] č. 4/2/2016 na straně 11 (č. l. 158 přílohového spisu 7 C 257/2013). Z této skutečnosti soud vycházel i ve svém rozhodování o vypořádání zaniklého SJM účastníků, neboť rozsudek ve věci samé se opíral právě o tento posudek (č. l. 280 přílohového spisu 7 C 257/2013). Zcela v souladu s tímto závěrem znalce [příjmení] [jméno] [příjmení] jsou i závěry znalkyně [jméno] [příjmení], podle které činila půjčka společníka společnosti Da, s.r.o. k 1. 1. 2011 částku 1.260.000 Kč (č. l. 185 přílohového spisu od policie ČR). Bylo na soudu, aby právně posoudil, zda tento závazek evidovaný účetně jako závazek toliko vůči žalovanému, byl skutečně závazkem jen vůči němu, anebo zda se jednalo o závazek společnosti Da, s.r.o., tj. o majetkovou hodnotu, patřící do společného jmění manželů. Žalovaný přitom zdůrazňoval, že se jednalo o prostředky, které bude muset opět vrátit svým věřitelům (č. l. 318), které získal na provoz společnosti půjčkami, jež opatřil sám (tamtéž), což soud považuje za věrohodné vzhledem k jeho dřívějším vyjádřením a provedeným důkazům (odst. 6. tohoto rozsudku). Dále konkrétně žalovaný dle přílohového spisu sp. zn. 7 C 257/2013 o vypořádání SJM, uvedl, že úvěr pro své vlastní podnikání si nikdy nebral a, „jen jsem měl nějaké půjčky, například od rodičů“ (č. l. 43). Při právním posouzení je přitom třeba v souladu s výše citovaným § 3028 odst. 3 o. z. použít příslušná ustanovení obč. zák., neboť k rozvodu manželství účastníků a tedy k zákonnému zániku SJM účastníků došlo před 1. 1. 2014 (k tomu srovnej rozsudek Nejvyššího soudu ve věci sp. zn. 22 Cdo 3779/2014).

13. Vzhledem k výše uvedenému závěru, že žalovaný sám bez vědomí žalobkyně získával prostředky ve formě půjček od třetích osob, které potom vkládal do společnost Damvel, s.r.o., a uvedené půjčky překračovaly míru přiměřenou majetkovým poměrům bývalých manželů, lze učinit dílčí právní závěr, že tyto závazky žalovaného vůči třetím osobám byly jeho výlučnými závazky ve smyslu § 143 odst. 1 písm. b) obč. zák.. Soud se však neztotožňuje s právním hodnocením žalovaného, který uvedl, že pokud takto získané prostředky nespádají do SJM poskytl jako půjčku společnosti Da, s.r.o., náleží mu i všechny, z titulu poskytnuté půjčky společností Da, s.r.o., vrácené finanční prostředky (č. l. 318). Zákon totiž ve výše citovaném § 143 odst. 1 písm. a) obč. zák. nevylučuje půjčku jako zdroj společného jmění manželů. Tak je tomu po celou dobu platnosti obč. zák. tj. od 1. 4. 1964. Součástí SJM jsou tedy prostředky získané některým z manželů půjčkou, byť se jedná jen o půjčku sjednanou jedním manželem a určenou výlučně pro něj a stejně tak i majetkové hodnoty, které se za tyto prostředky získané půjčkou pořídí. Takto vyplývá přímo z právního předpisu, a proto se samozřejmě tento závěr objevuje i v soudní judikatuře, kterou uváděla žalobkyně již v podání ze dne 24. 5. 2018, které bylo žalobci doručeno dne 31. 5. 2018 – konkrétně rozhodnutí Nejvyššího soudu ve věci sp. zn. 22 Cdo 1387/2008, sp. zn. 22 Cdo 1326/2012 a v nich dále uvedená rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 22 Cdo 2335/2005 nebo sp. zn. 22 Cdo 2345/2003. V tomtéž podání žalobkyně uvedeném rozhodnutí Nejvyššího soudu ve věci sp. zn. 22 Cdo 1480/2013 je uvedena celá řada ještě dalších judikátů, a to počínaje od rozhodnutí 8 Cz 36/69, vše s ustáleným právním závěrem, že, „součástí společného jmění manželů jsou prostředky získané některým z manželů půjčkou nebo úvěrem a stejně tak i majetkové hodnoty za tyto prostředky získané“ (rozhodnutí Nejvyššího soudu ve věci sp. zn. 22 Cdo 2044/2010). Pohledávka žalovaného na základě smlouvy o půjčce vůči jeho společnosti je podle názoru soudu majetkovou hodnotou, a přestože tuto majetkovou hodnotu získal za prostředky z jeho výlučné půjčky, jde o součást společného jmění manželů, či přesněji řečeno, právě proto, že tuto majetkovou hodnotu získal z jeho výlučné půjčky, jde o součást společného jmění manželů, neboť i prostředky získané některým z manželů jeho výlučnou půjčkou jsou součástí společného jmění manželů. Jak již bylo výše citováno, podle výpovědi účetní společnosti Da, s.r.o. [anonymizováno] [jméno] [příjmení] byla na účtu č. 365 již od roku 2006 evidována půjčka vůči společníku, a to až do roku 2014, kdy jí žalovaný vybral od své společnosti zpět. Jak již bylo také výše uvedeno, tato majetková hodnota konkrétně ve výši 1.296.000 Kč existovala ke dni zániku manželství. Protože uvedená pohledávka nebyla

předmětem vypořádání zaniklého jmění manželů, jak je prokázáno spisem zdejšího soudu sp. zn. 7 C 257/2013, lze se ztotožnit s žalobkyní, že po uplynutí 3 let, tedy k datu 7. 1. 2014 platí o této majetkové hodnotě ve formě půjčky společnosti Da, s.r.o. zákonná fikce, že je v podílovém spoluvlastnictví bývalých manželů. Vzhledem k tomu, že žalobkyně se domáhá vůči žalovanému vyplacení její jedné poloviny, neboť žalovaný si ponechal v říjnu roku 2014 vrácenou půjčku v částce 1.200.000 Kč v plném rozsahu, je její návrh důvodný. Přisvojením tohoto majetkového prospěchu se žalovaný co do částky 600.000 Kč bezdůvodně obohatil na úkor žalobkyně jako rovnodílného spoluvlastníka, neboť v této výši získal plnění od společnosti Da, s.r.o. bez právního důvodu. Vzhledem k okamžiku vzniku rovnodílného podílového spoluvlastnictví účastníků k nevypořádané pohledávce ke dni 7. 1. 2014, jakož i okamžiku získání majetkového prospěchu žalovaným v říjnu 2014, se povinnost vrátit bezdůvodné obohacení žalovaným řídí výše citovaným § 2991 odst. 1 o. z. Soud považuje za důvodný též nárok na zákonné úroky z prodlení, a to ode dne 9. 4. 2016, jak žalobkyně v žalobě požaduje, neboť podle výzvy ze dne 29. 3. 2016 (č. 1. 8 spisu) žalobkyně vyzvala žalovaného, aby jí zaplatil částku 600.000 Kč do 8. 4. 2016, což neučinil. Nárok na zákonné úroky z prodlení plyne z § 1970 o. z., výše zákonných úroků, s kterou je žalobní návrh v souladu, z nařízení vlády č. 351/2013 Sb.

14. Z těchto právních závěrů vyplývá, že kompenzační námitka žalovaného (č. l. 390) a ani námitka promlčení (tamtéž), nejsou důvodné. Kompenzační námitku žalovaný vznesl spolu s tvrzením, že vzhledem k tomu, že mu jeho rodiče půjčili v roce 2001 peněžní prostředky a on z nich následně nějaké finanční prostředky půjčil společnosti Da, s.r.o., má podle jeho právního názoru současně nárok vůči žalobkyni na zaplacení 1/2 částky, kterou sám svým rodičům vrátil. S tímto právním názorem se soud neztotožnil, neboť jak bylo už výše uvedeno, závazek žalovaného vůči svým rodičům byl jen jeho vlastním závazkem dle § 143 odst. 1 písm. b) obč. zák. Žalobkyni (která smlouvu o půjčce s rodiči žalovaného neuzavřela, žádné peníze u uvedené půjčky jí rodiči žalovaného vyplaceny nebyly, s těmito ani nikdy nedisponovala, když smlouvu uzavřel s rodiči žalovaný sám) tedy nikdy nevznikla povinnost k vrácení půjčky rodičům žalovaného, neboť (ani podle stvrzenky o půjčce) nebyla smluvní stranou tohoto závazku. Splněním půjčky svým rodičům tedy žalovaný žádný závazek žalobkyně neplnil. Žalovaný současně vznesl námitku promlčení nároku žalobkyně s odůvodněním, že pokud vrácením finančních prostředků ze strany společností Da, s.r.o. vzniklo na straně žalovaného bezdůvodné obohacení v jakékoliv výši, je s ohledem na uplynutí 3 leté objektivní lhůty dle obč. zák. nárok žalobkyně již dávno promlčen. Podle výše citovaného § 107 obč. zák. se právo na vydání plnění z bezdůvodného obohacení promlčí za tři roky ode dne, kdy k němu došlo. V dané věci se žalovaný na úkor žalobkyně obohatil v okamžiku, kdy mohl jako podílový spoluvlastník disponovat vrácenou částkou 1.200.000 Kč, tedy v říjnu roku 2014. Žaloba byla podána dne 11. 4. 2016, tedy nejen před uplynutím objektivní lhůty 3 let stanovené v obč. zák., ale i v subjektivní dvouleté lhůtě dle obč. zák. Soud se však domnívá, že vzhledem k okamžiku vzniku podílového spoluvlastnictví účastníků a okamžiku získání majetkového prospěchu žalovaným vždy po 1. 1. 2014, kdy nabyl účinnosti o. z., se i promlčení tohoto bezdůvodného obohacení žalovaného řídí právě o. z. a promlčecí doba je tedy 10 let (§ 638 o. z.). Žalovaný na témže místě svého podání dále cituje odbornou literaturu, podle které, „naproti tomu není důvodem ke vzájemnému vypořádání mezi spoluvěřiteli, jestliže jeden z manželů přijal od dlužníka plnění v rámci společného jmění manželů“ (Švestka, J. a kol., Občanský zákoník II, Komentář, 2. vydání, Praha, C. H. Beck, 2009, str. 1541). Tato citace je však pro projednávaný spor nepřijatelná, neboť žalobkyně se domáhá svého podílu po uplynutí 3 let od zániku manželství, tedy nikoli v rámci společného jmění manželů, ale jako podílový spoluvlastník, kdy její spoluvlastnictví vzniklo ze zákona podle výše citovaného § 150 odst. 4 obč. zák. Na projednávaný spor by se proto uplatnila spíše předchozí věta textu z výše uvedené odborné literatury, podle které, „přijal-li jeden z podílových spoluvlastníků více, než odpovídá jeho podílu na společné věci (v projednávaném sporu rozuměj více, než odpovídá jeho podílu na pohledávce z titulu půjčky), je povinen se s ostatními vyrovnat podle velikosti jejich podílů.“ Citace je ale dále nepřijatelná i z

tohoto důvodu, že jde o komentář k obč. zák. a přílehlavější k této právní otázce by byl proto vzhledem k okamžiku vzniku spoluvlastnictví účastníků a okamžiku přijetí plnění od dlužníka jedním ze spoluvěřitelů (viz výše) komentář k o. z. Jeho obsah je ale obdobný: „budou-li kupř. solidárními věřiteli manželé, pak lze z úpravy společného jmění dovodit, že jeden druhému nebude nic poskytovat, neboť podíly v tomto právním vztahu nejsou vyjádřeny; mimo to bylo-li plněno jednomu z manželů, nebylo plněno do jeho výlučného majetku, ale do společného jmění manželů. Budou-li naproti tomu solidárními věřiteli podíloví spoluvlastníci, vypořádají se mezi sebou podle velikosti spoluvlastnických podílů“ (viz Hulmák, M. a kol.: Občanský zákoník V, Závazkové právo, Komentář, 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2014, str. 708 - 719.). Podíly obou účastníků vznikly dle § 150 odst. 4 obč. zák. ve stejné výši, podepsaný soud uvedené ustanovení či § 143 obč. zák. za protiústavní (jak se domnívá žalovaný na čl. 390 p. v.) nepovažuje, a proto žalobkyni jako podílovému spoluvlastníku náleží právě polovina žalovanému vyplacené částky ve výši 1.200.000 Kč, tj. částka 600.000 Kč.

15. Soud nepřehlédl, že žalovaný zpochybnil, že by finanční prostředky, které mu byly vráceny ve výše uvedených splátkách, byly prostředky ze zaniklého společného jmění manželů (č. l. 489). Z výše vedených důkazů však má soud za prokázané, že se o prostředky z SJM jednalo. Jednak o tom svědčí výše citovaná výpověď účetní [anonymizováno] [jméno] [příjmení], že žalovaný si v roce 2014 vybral půjčku, kterou evidovala ve společnosti od roku 2006 a vyplývá to i z výše uvedených znaleckých posudků. Jak již bylo výše uvedeno, podle znaleckého posudku [anonymizováno] [jméno] [příjmení] (č. l. 158 přílohového spisu 7 C 257/2013) činil evidovaný závazek společnosti Da, s.r.o ke společníkům, tj. k žalovanému, ke dni zániku manželství částku 1.260.000 Kč, což ani žádný z účastníků v řízení o vypořádání SJM nezpochybnil. Z téhož závěru posudku vycházel soud prvního stupně ve svém rozhodnutí, proti kterému žádný z účastníků odvolání nepodal. Výše uvedený znalecký posudek znalkyně [jméno] [příjmení] pak zcela časově navázal na posudek znalce [příjmení] [jméno] [příjmení], a i tato znalkyně zjistila, že ke dni 31. 12. 2010 činil závazek společnosti ke společníkům 1.260.000 Kč. Konkrétně uvedla, že od 1. 1. 2011 zde existovala půjčka ve výši 1.260.000 Kč (č. l. 185 spisu P ČR). Dále podrobně popsala, kdy došlo k dalšímu poskytnutí půjčky a k jejímu vrácení. Konkrétně se tak stalo v roce 2012, kdy byla poskytnuta půjčka společníkem ve výši 265.000 Kč a v průběhu téhož roku byla vrácena půjčka ve výši 325.000 Kč. K 31. 12. 2012 byl tedy stav půjčky společníka 1.200.000 Kč a tato byla vrácena v roce 2014 společníkovi. Je tedy zřejmé, že pokud by bylo bývalo došlo ještě k nějakým dalším pohybům finančních prostředků ve formě půjčky mezi společníkem a společností či k vrácení půjčky, tyto by byly ve znaleckém posudku zachyceny obdobně, jak tomu bylo v roce 2012. Z uvedeného lze proto učinit závěr, že poskytnutím půjčky v roce 2012 vzrostl závazek společnosti vůči žalovanému z částky 1.260.000 Kč na částku 1.525.000 Kč (1.260.000 + 265.000) s tím, že v rozsahu 265.000 Kč se jednalo o půjčku poskytnutou žalovaným po zániku manželství. Z částky 1.525.000 Kč měl tedy žalovaný nárok na vrácení svých výlučných prostředků v částce 265.000 Kč, tyto prostředky byly jeho výlučnými prostředky, na jejichž vrácení měl nárok toliko on sám. Tím, že došlo v průběhu roku 2012 k vrácení půjčky, avšak ve výši 325.000 Kč, tedy ve výši přesahující výši výlučných prostředků půjčených žalovaným v roce 2012 jeho společností, lze učinit závěr, že žalovanému byly evidentně vráceny nejen jeho veškeré zapůjčené prostředky, ale i částka 60.000 Kč patřící do společného jmění manželů (265.000 - 325.000 = - 60.000). Tím došlo ke snížení závazků společnosti vůči žalovanému, potažmo vůči oběma účastníkům řízení jako podílovým spoluvlastníkům pohledávky vůči společnosti Da, s.r.o. (viz právní závěry v odst. 13 tohoto rozsudku) na částku 1.200.000 Kč (1.525.000 - 325.000 = 1.200.000), která byla jako závazek společnosti Da, s.r.o. vůči žalovanému evidována ke dni zániku manželství účastníků.

16. Soud nepovažuje nárok žalobkyně za rozporný s dobrými mravy, jak tvrdí žalovaný (č. l. 318). Vychází přitom ze skutečnosti, že právě o částku závazku ve výši 1.260.000 Kč se snížila hodnota společnosti Da, s.r.o., jak vyplývá z výše uvedeného znaleckého posudku znalce [příjmení]

[jméno] [příjmení] (č. l. 158 přílohového spisu 7 C 257/2013), tedy právě z důvodu této půjčky žalovaného vůči své společnosti se žalobkyni dostal nižší vypořádací podíl, než kdyby zde žádná půjčka neexistovala. Konkrétně v něm znalec počítal s hodnotou aktiv jmenované společnosti ve výši 2.938.000 Kč, od které odečetl pasiva ve výši 2.095.000 Kč, čímž dospěl k závěru o ceně podniku ve výši 843.000 Kč, když součástí pasiv odčítaných od aktiv je i právě předmětná částka 1.260.000 Kč, tj. bez tohoto pasiva by činila hodnota podniku žalovaného celkem 2.103.000 Kč. Navíc - podle výpovědi [anonymizováno] [jméno] [příjmení] - žalovaný i po převodu 90 % svého majetkového podílu ve společnosti Da, s.r.o. na svého syna [jméno] [celé jméno žalovaného] společnost dále fakticky řídil, nezaznamenala, že by se [jméno] [celé jméno žalovaného] podílel na vedení firmy (č. l. 162). Také ostatní bývalí zaměstnanci společnosti Da, s.r.o. zmínění v témže usnesení předloženém žalovaným (č. l. 162 p. v.) uvedli, že žalovaný po celou dobu jejich zaměstnání u uvedené společnosti společnost řídil. Konkrétně svědek [jméno] [příjmení] vypověděl, že u společnosti žalovaného pracoval od 1. 8. 2013 do 28. 2. 2015 a žalovaný vždy vystupoval jako majitel a jednatel společnosti Damvel, s.r.o. Společnost řídil pouze on a tento svědek jednal pouze s ním, a to až do jeho odchodu z firmy. I po 19. 12. 2014 firmu vedl [celé jméno žalovaného] (č. l. 172 přílohového spisu od P ČR). Zcela shodně vypověděl i pan [jméno] [příjmení] (č. l. 174 spisu policie ČR). Konkrétně uvedl, že u firmy Damvel, s.r.o. pracoval od 1. 2. 2002 do 28. 2. 2015, žalovaný vystupoval jako majitel a jednatel společnosti Damvel, s.r.o. a tuto řídil pouze on a svědek jednal pouze s ním, a to až do jeho odchodu z firmy. Podle vyjádření [jméno] [celé jméno žalovaného] (č. l. 158 spisu P ČR) na něj žalovaný přepsal 90% podíl ve společnosti Da, s.r.o. s odůvodněním, že už se cítí na řízení společnosti a na podnikání starý, proto mu tuto majetkovou část společnosti přepíše a postupně jej do chodu a řízení firmy zasvětit tak, aby mu jí úplně předal. Z výše citovaných výpovědí účetní a zaměstnanců firmy Damvel, s.r.o. tedy vyplývá, že přes uplynutí řady let od převodu podílu z žalovaného na svého syna, ke kterému došlo dne 26. 1. 2010 (č. l. 430, č. l. 321), k žádnému předávání společnosti žalovaným svému synovi nedošlo. V těchto souvislostech, a to právě z hlediska dobrých mravů, tak nelze nechat zcela bez povšimnutí, že [jméno] [celé jméno žalovaného] se dále k převodu podílu na svoji osobu vyjádřil tak, že podle něj se žalovaný chtěl převodem majetku na jeho osobu jen zbavit majetku, aby se o něj nemusel dělit, když předtím mu říkal, že je již unavený a on že je mladý a silný, a jeho slovům věřil, že jedná právě z tohoto důvodu. Dále uvedl, to vše po poučení podle § 126 o.s.ř., že se jednou s otcem bavili právě o tématu účelovosti převodu obchodního podílu, a když mu sdělil svojí domněnku, že otec na něj převedl majetek takto účelově, otec (žalovaný) mu odpověděl, že „jsem snad blbej, když jsem to nepoznal už tehdy, když to na mě převáděl“ (č. l. 67 přílohového spisu sp. zn. 7 C 257/2013). Sám žalovaný se k účelovosti převodu obchodního podílu na syna [jméno] [celé jméno žalovaného] vyjádřil tak (č. l. 164 přílohového spisu P ČR), že pokud byl tázán na skutečnost, zda nechal společnost na syna [jméno] přepsat u důvodu majetkového vypořádání v rámci rozvodového řízení se svojí bývalou manželkou, že toto není pravdou a neví, čím by si tím pomohl. Z přílohového spisu sp. zn. 7 C 257/2013 je však zcela zjevné, čím by si žalovaný „pomohl“, neboť v případě, že by k převodu 90% obchodního podílu na jeho syna [jméno] nedošlo, pak by v tomto řízení nečil vypořádací podíl žalobkyně na společnosti Da, s.r.o. částku 42.000 Kč, ale polovinu ze znalce zjištěné tržní hodnoty společnosti Da, s.r.o. ve výši 843.000 Kč, když tato hodnota byla navíc v podstatné části snížena závazkem společnosti Da, s.r.o. vůči žalovanému ve výši 1.260.000 Kč, jak již bylo výše uvedeno. Právě to, že žalovaný v rozporu s deklarováním úmyslem svému synovi [jméno] [celé jméno žalovaného] ani po několika letech od převodu svého podílu ve výši 90 % na svého syna, tomuto prakticky nijak nepředával vedení společnosti, nasvědčuje tomu, co uvádí [jméno] [celé jméno žalovaného], že tímto převodem mohlo jít o tzv. odklonění majetku ze SJM, což je obecně samozřejmě jednání nemravné.

17. Nárok žalobkyně nepovažuje soud za nemravný ani z toho důvodu, že manželé tvoří majetkové společenství a pokud jeden z manželů přebírá bez vědomí druhého z manželů závazky v nepřiměřené výši, musí si být vědom i právních následků, které z uvedeného plynou. Tyto byly

nejen žalovanému, ale každému, seznatelné z právní úpravy platné od roku 1964. Pokud žalovaný bez vědomí (souhlasu) druhého z manželů přijal nepřiměřenou půjčku a zavázal se k její úhradě, pak nelze spravedlivě po druhém manželovi požadovat, aby se podílel na jejím plnění, když o ní nevěděl (nesouhlasil). Protože zákon nevylučuje příjmy z půjčky ze SJM, je příjem z půjčky, a to i té, která je výlučným závazkem manžela, příjmem společným. To, že žalovaný musí vrátit půjčku sám, je jen zákonným důsledkem jednání manžela. Takto uvádí i již výše citovaná odborná literatura: „platná právní úprava (snad až příliš benevolentně) umožňuje každému manželovi uzavírat smlouvy a brát na sebe závazky (např. ze smlouvy o půjčce, o úvěru, ze smlouvy o spotřebitelském úvěru, závazky ručitelské – R 61/1973) bez souhlasu (a dokonce bez vědomí) manžela druhého. Právní dopad takto převzatých závazků do společného jmění manželů však může být mimořádně tvrdý“ (Švestka, J. a kol., Občanský zákoník I, Komentář, 2. vydání, Praha, C. H. Beck, 2009, str. 965). Tímto jednáním, kdy žalovaný si bral bez vědomí druhého z manželů vysoké půjčky, však zároveň ohrožoval celé společné jmění manželů, neboť v případě jejich neplnění by i v případě závazku jen jednoho manžela vzniklého za trvání manželství, byl předmětem exekuce majetek ve společném jmění manželů. Tak na to upozorňuje tatáž odborná literatura: „zařazení závazku do společného jmění manželů má dopad na rozsah majetku manželů, z něhož se věřitelé mohou uspokojit, není-li jejich závazek splněn řádně a včas. I když není závazek součástí společného jmění, avšak vznikl za trvání manželství jen jednomu z manželů, lze pro jeho vydobytí nařídit výkon rozhodnutí na majetek patřící do společného jmění manželů“ (tamtéž).

18. Pokud se jedná o další důkazy shromážděné soudem na původní důkazní návrh žalovaného, aby bylo provedeno dokazování celým účetnictvím společnosti Da, s.r.o., čímž lze rozumět pouze a jediné kompletní účetnictví od okamžiku vzniku této společnosti do okamžiku jejího zániku, tyto soud neprováděl (výpisy z Komerční banky, a.s., svazek účetnictví předložený [jméno] [celé jméno žalovaného], zpráva účetní [anonymizováno] [jméno] [příjmení], CD s účetnictvím). Je tomu tak z důvodu, že právní zástupce žalovaného před jejich provedením uvedl, že tento důkazní návrh bere zpět a na jejich provedení netrvá a podle názoru soudu byl rozhodující skutkový stav zjištěn již z dalších listin předložených oběma účastníky řízení, tak jak jsou podrobně výše popsány. Ohledně důkazu spisem od Policie ČR bylo účastníkům již při jednání dne 22. 8. 2018 vysvětleno, že existence tohoto důkazu vyplývá z listiny předložených oběma účastníky, a to konkrétně z usnesení předložené žalovaným, které je založeno na č. l. 161 - č. l. 164, čj. KRPC 62455-47/TČ-2016-020881- a dále z protokolu o výpovědi žalovaného předloženého žalobkyní, který je založen jako příloha B) od žalobkyně. V usnesení předloženém žalovaným jsou uváděny obsahy výsledků různých osob, avšak nikoli doslovně, ale zkráceným způsobem, dále je v něm odkazováno na konkrétní listiny (např. na „žádost o vrácení této půjčky“ na č. l. 6 usnesení), avšak bez citace jejich obsahu a stejně tak i v protokolu o výslechu žalovaného předloženého žalobkyní žalovaný odkazuje na další listiny, které však žalobkyně k listině o jeho výslechu nepředložila. Proto dospěl soud k závěru, že tento důkaz je potřebný k zjištění skutkového stavu v souladu s § 120 odst. 2 o.s.ř. Lze též podotknout, že přestože právní zástupce žalovaného formálně rozporoval řádnost provedení tohoto důkazu před soudem I. stupně, tak i on sám se dovolával listin, které byly z tohoto spisu provedeny jako důkaz k prokázání svých tvrzení (č. 512 spisu).

19. O nákladech řízení rozhodl soud podle ust. § 142 odst. 1 o. s. ř. tak, že přiznal zcela úspěšné žalobkyni náhradu vynaložených nákladů řízení, a to za zaplacený soudní poplatek náhradu ve výši 10.000 Kč a dále náklady zastoupení advokátem, kterému náleží odměna stanovená podle § 6 odst. 1, 7 a 11 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve výši 10.700 Kč za každý z deseti úkonů právní služby (převzetí a příprava, předžalobní upomínka, podání žaloby, účast u jednání před odvolacím soudem dne 2. 2. 2017 a dne 23. 2. 2017, vyjádření k dovolání, vyjádření k doplnění dovolání, replika na vyjádření žalovaného ve věci samé, účast u jednání před soudem prvního stupně dne 27. 6. 2018 a dne 22. 8. 2018), tj. 107.000 Kč, a paušální náhrada výdajů stanovená dle § 13 odst.

3 téže vyhlášky v částce 300 Kč za každý z těchto úkonů právní služby, tj. 3.000 Kč, a dále DPH dle ust. 137 odst. 3 o. s. ř. stanovené ze základu ve výši 110.000 Kč částkou 23.100 Kč, tj. celkem 143.100 Kč. Přestože zástupce žalobkyně při jednání dne 22. 8. 2018 výslovně sdělil, že vyúčtování svých nákladů zašle ve lhůtě 3 dnů, v této lhůtě, ale ani dosud, soudu od žalobkyně či jejího právního zástupce žádné vyúčtování jejích nákladů nedošlo. Soud proto neměl žádné podklady pro přiznání dalších obvyklých nákladů řízení, např. za jízdné, neboť soudu nebylo známo, zda tyto náklady na straně žalobkyně vůbec vznikly, pokud ano, jaký dopravní prostředek byl použit, jaká byla konkrétní výše nákladů a zda tyto vůbec žalobkyně požaduje nahradit. Platební místo bylo určeno dle ust. § 149 odst. 1 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho stejnopisu ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích prostřednictvím soudu podepsaného. Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí nebo na exekuci.

Tábor 24. srpna 2018

Mgr. Jirí Vaněk
předseda senátu

Rozhodnutí nabylo právní moci dne 22. března 2022.